

ERNEST BARKER: *Reflections on government*. Oxford University press 1942.

Englands mest berömda statsvetenskapsmän, Ernest Barker, sedan några år pensionerad från professur i Cambridge, och Harold Laski, den femtioårige professorn vid London School of economics, äro i flera hänseenden kontraster. Barker är liberal och socialreformist; han fullföljer traditionen från John Stuart Mill, Thomas Hill Green och L. T. Hobhouse. Laski är marxistisk socialist, med starka inflytelser från den kommunistiska linjen i marxismen; inom det engelska arbetarepartiet har han hört till gruppen av radikala intellektuella kring Cripps. Ytligt sett ligger det något paradoxalt över den politiska motsättningen så till vida som Laski's far hör till den engelska plutokratien, medan Barker är arbetareson. Laski är mera produktiv, mera temperamentsfull, mera briljant än sin äldre kollega. Han har ett stort internationellt namn, medan Barker är föga känd utanför England. För den, som närmare tar del av de båda forskarnas skrifter, lär det emellertid stå klart, att Barker — trots sin tendens till tröghet och snusförnuft — är den mera betydande, den djupast reflekterande.

Mitt under världskriget har Barker fullbordat sitt främsta arbete, »Reflections on government», i det väsentliga en analys av och ett försvar för demokratin. Det synes icke osannolikt, att detta arbete, som på en gång är undersökning och trosbekännelse, kommer att tillhöra politikens klassiska skrifter. I jämförelse med detsamma verka de flesta apologier för folkstyrelsen mystiska, ensidiga eller naiva.

Barker anknyter till en stor engelsk tradition då han i första avdelningen — »Democratic government and its internal difficulties» — såsom mål uppställer individens fria utveckling i statens och andra organisationers hägn. Demokrati, som är möjlig blott vid stark social gemenskap (vid »agreement to differ»), innebär å ena sidan majoritetsstyre, å andra sidan uppgörelse genom kompromisser. Uppgörelsen, som möjliggöres genom offentlig debatt, sker i olika etapper: inom partierna, valmanskåren, parlamentet och kabinettet. Barker kritiserar under avståndstagande från Laski och andra den klasskampslära, enligt vilken framsteg genom kompromisser skulle vara omöjligt. Han hänvisar till den sociala strukturens obestämdhet och föränderlighet, till de väldiga, socialt och ekonomiskt djupt ingripande reformer, som genomförts under demokratiska former, till den faktiska inriktningen av det engelska arbetarepartiets politik. Svagheten i den socialistiska teorien finner han i tendensen att svänga mellan marxism och reformism. Demokratiens frihetsprincip kan emellertid, framhåller Barker särskilt i tredje avdelningen, »Amendments to democracy», icke helt genomföras utan ökat välstånd och social utjämning; han har intet att invända mot en till detta mål syftande ekonomisk och social planering, blott den motsvarar sitt syfte och sker under bevarande av den för demokratin nödvändiga politiska friheten.

Refererade på några rader, te sig dessa avsnitt av Barker's arbete (tillsammans omkring 180 sidor) icke märkliga. Det väsentliga äro de ingående, detaljrika, ofta skarpsinniga och originella resonemang, i vilka synpunkterna närmare utvecklas. Kännetecknande för Barker är, att han jäm-

förelsevis sällan tillgriper direkt polemik; han bryter udden av motståndarnas argumentation genom att insätta den i sitt sammanhang, genom att uppvisa de praktiska konsekvenserna, genom en förståelsefull och samtidigt avslöjande analys.

I de två återstående avsnitten, »Democracy and its external difficulties» och »Alternatives to democracy», undersöker Barker de idéer och de statskicks, som för närvarande framstå som demokratiens medtävlare eller fiender. Det avsnitt, i vilket han redogör för de ryska, italienska och tyska systemen, är enligt min mening, trots sina många upplysande uppgifter och reflexioner, mindre betydande än de övriga. I fråga om det ryska kapitlet är det svårt att undertrycka misstanken, att Barker omedvetet influerats av den engelsk-ryska alliansen och därför framställt sovjetsystemet på ett missvisande sätt. Utan närmare motivering påstår han att detta system efter 1936 års författning »är mindre ett alternativ till än en ny och modifierad form av parlamentarisk demokrati». Denna artighet mot den nya bundsförvanten kan icke gärna bringas i överensstämmelse med Barker's i det föregående givna definitioner och distinktioner.

Herbert Tingsten.